

минутка си допуснахъ, че това послѣдното може да е свикано поради нѣкое неприятно извѣстие отъ София. . . . заговора да е откритъ. . . !

Не бѣхъ се минжли и 10 минути отъ показната, когато всичкитѣ офицери се явихъ въ къщата на майора Стоянова. Тамъ намѣрихме, току що бѣхъ пристигнали отъ София, началника на Военното на Негово Височество училище — майоръ Груевъ и отъ 1 Артилерийски на Н. В. полкъ капитанъ Златарски. За да придаде, види си, по-голѣма тържественностъ на обстановката и да произведе впечатление въ офицеритѣ, майоръ Груевъ бѣ облѣченъ въ пълна парадна униформа, съ всичкитѣ си ордени. Па и самата природа не е била скъперница при създаването на този юнакъ: той имаше прѣдставителна външностъ, освѣнъ това бѣше и способенъ артилерийски офицеръ, ползувайки се съ уважение изъ между офицерството въ цѣлата армия. Също тѣй, той бѣ любимецъ и на Княза, Който го бѣ обсипалъ съ награди, които сега личехъ на гърдитѣ му. Всичко това ни караше да не ни се вѣрва, че и този офицеръ е въ заговора, че тоя блѣсъкъ, който го покриваше отъ горѣ до долѣ, не би му позволилъ и да помисли нѣщо противъ Този, Който бѣ му го далъ. За съжаление, това бѣ тѣй, както се указа веднѣга слѣдъ събиранieto ни. Щомъ прѣстанахъ да идватъ повече офицери, Груевъ попита Стоянова всички ли сж на лице и слѣдъ утвърдителния отговоръ — станж правъ, станжхме и ний, а слѣдъ това, прѣстѣпи нѣколко крачки, застанж тѣй, щото всички офицери да му сж прѣдъ очитѣ, изгледа ни и започна една речъ, която горѣ-долѣ бѣ такъва: